

Evangelí de la solemnitat de l'Ascensió del Senyor: plens d'una gran alegria

Evangelí i comentari de la solemnitat de l'Ascensió del Senyor. “Se’n tornaren a Jerusalem plens d’una gran alegria”. L’Ascensió de Jesús nodreix en nosaltres l’esperança de participar també en la plenitud de vida al costat de Déu a la glòria celestial.

Evangelí (Lc 24, 46-53)

Jesús els digué:

—Així ho diu l'Escriptura: El Messies ha de patir i ha de ressuscitar el tercer dia d'entre els morts, i cal predicar en nom d'ell a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats, començant per Jerusalem. Vosaltres en sou testimonis. I jo faré venir damunt vostre aquell que el meu Pare ha promès. Quedeu-vos a la ciutat fins que sigueu revestits de la força que us vindrà de dalt.

Després se'ls endugué fora, fins a prop de Betània, i, alçant les mans, els va beneir. I mentre els beneïa, es va separar d'ells i fou endut cap al cel. Ells el van adorar. Després se'n tornaren a Jerusalem plens d'una gran alegria. I contínuament eren al temple beneint Déu.

.....

Comentari

Les paraules de Jesús amb què acaba l'Evangeli segons sant Lluc compendien els grans temes que són al cor de la fe i la missió de l'Església: Crist va morir i va vèncer la mort perquè tots se salvin. L'èxode del qual Jesús parlava amb Moisès i Elies en la transfiguració (cf. *Lc 9, 31*) s'ha acomplert a Jerusalem. Des d'allà envia els apòstols –revestits amb la força d'aquell «que el meu Pare ha promès», és a dir, l'Esperit Sant– a predicar arreu del món la conversió pel perdó dels pecats (*Lc 9, 46-49*).

Els apòstols van ser testimonis de totes aquestes coses (*Lc 9, 48*), ja que van veure la crucifixió i Jesús Ressuscitat; així que poden entendre les Escriptures que parlen del misteri de Crist, del Fill de Déu fet home, mort per nosaltres i ressuscitat, viu per sempre i garantia de la nostra vida eterna. «Aquest és el testimoni fet no només de paraules sinó també amb la vida quotidiana –diu el Papa

Francesc—, el testimoni que cada diumenge hauria de sortir de les esglésies per entrar durant la setmana a les cases, a les oficines, a l'escola, als llocs de trobada i de diversió, als hospitals, a les presons, als casals per a gent gran, als llocs plens d'immigrants, a les perifèries de la ciutat... Aquest testimoni nosaltres l'hem de portar cada setmana: Crist és amb nosaltres; Jesús va pujar al cel, és amb nosaltres; Crist és viu».[1]

«Després se'ls endugué fora, fins a prop de Betània, i, alçant les mans, els va beneir. I mentre els beneïa, es va separar d'ells i fou endut cap al cel. Ells el van adorar. Després se'n tornaren a Jerusalem plens d'una gran alegria» (*Lc 9, 50-52*). La reacció dels apòstols és sorprenent; fora més lògic que se sentissin desconcertats i aclaparats, perquè Jesús se n'estava separant definitivament i es quedaven sols a la terra, amb una

tasca al davant que superava completament les seves forces i capacitats i, alhora, havent d'afrontar les mateixes dificultats amb què s'havia trobat el Mestre. A més, si tots els comiats són penosos, l'adeu definitiu de Jesús en aquest món els hauria d'haver omplert de tristesa. Tanmateix, com és possible que tornessin amb gran alegria? (Lc 9, 52)

Benet XVI fa notar que si els deixebles tornen alegres és perquè «no se senten abandonats; no creuen que Jesús s'hagi dissipat en un cel inaccessible i llunyà. Evidentment, estan segurs d'una presència nova de Jesús. (...) L'alegria dels deixebles després de l'*ascensió* corregeix la nostra imatge d'aquest esdeveniment. L'*ascensió* no és un marxar a una zona llunyana del cosmos, sinó la permanent proximitat que els deixebles experimenten amb tanta força que

els produeix una alegria duradora»[2].

Alhora, estan alegres perquè són conscients del gran bé que aquesta ascensió comporta per a tota la humanitat que, en Crist, està cridada a participar de la glòria de la divinitat. Per això, diu Sant Lleó el Gran, «quan el Senyor va pujar al cel, els apòstols no només no van experimentar pas cap tristor, sinó que es van omplir de gran goig. I és que en realitat va ser motiu d'una alegria immensa i inefable el fet que la naturalesa humana de Jesús, en presència d'una gernació santa, ascendís per sobre de la dignitat de totes les criatures celestials, (...) per sobre dels arcàngels mateixos, sense que cap grau d'elevació pogués donar la mesura de la seva exaltació, fins a ser rebuda al costat del Pare, entronitzada i associada a la glòria d'aquell amb la naturalesa divina del qual s'havia unit en la persona del

Fill»[3]. L'ascensió de Jesús nodreix l'esperança de participar també nosaltres en la plenitud de vida al costat de Déu a la glòria celestial.

[1] Papa Francesc, *Regina coeli*, diumenge 8 de maig de 2016.

[2] Joseph Ratzinger - Benet XVI, *Jesús de Natzaret. Segona part: De l'entrada a Jerusalem a la Resurrecció* (Claret, Barcelona 2018), cap. 9.

[3] St. Lleó el Gran, *Sermo 1 d'ascensione Domini*, 4.

Francisco Varo

de-la-solemnitat-de-lascensio-del-
senyor-plens-duna-gran-alegria/
(15/08/2025)